

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 283/07-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 11. decembra 2007 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. P. K., P., zastúpeného advokátkou JUDr. D. K., P., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky a jeho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Sžnč 3/2007 a Ministerstva vnútra Slovenskej republiky sp. zn. KM-260/PK-1998 takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. P. K. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 20. novembra 2007 doručené podanie Ing. P. K., P. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátkou JUDr. D. K., P., označené ako „*Podnet*“ na začatie konania podľa čl. 130 ods. 1 písm. f) Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a jeho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv

a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 Sžnč 3/2007 a Ministerstva vnútra Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo“) sp. zn. KM-260/PK-1998.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti uviedol, že 11. augusta 1999 podal Okresnému súdu Považská Bystrica návrh na určenie, že jeho služobný pomer trvá, že personálny rozkaz č. 40 je neplatný a na uloženie povinnosti umožniť mu zložiť služobnú prísahu. Návrh sa týkal aj vyplatenia kráteného služobného príjmu a doplatenia služobného príjmu s príslušným úrokom z omeškania.

Sťažovateľ v sťažnosti ďalej uviedol:

„Súd OS Pov. Bystrica bol z prejednávania veci vylúčený, preto vec bola postúpená OS Trenčín a vedená po č. 8 C 223/2000. (...)

OS po vykonaní dokazovania návrh zamietol, KS v Trenčíne toto rozhodnutie napokon zrušil nariadil skúmať príslušnosť súdu. (...)

Napokon OS TN v spojitosti s rozhodnutím KS v Trenčíne zaujali stanovisko, že vec nepatrí do kompetencie súdu a je potrebné aby o návrhu rozhodlo Ministerstvo vnútra SR (...)

Na základe tohto postupu sťažovateľ očakával prejednanie jeho návrhu pred MV SR. Nakoľko ministerstvo nekonalo, bol mu doručený list - výzva, aby sa začalo vo veci konať. MV SR nám oznámilo, že uznesením nie je viazané, toto mu nič neprikazuje a k ničomu ho nezaväzuje, preto sťažovateľ podal na NS SR návrh s tým, aby bola uložená povinnosť MV SR aby vo veci konalo. NS SR uznesením nám doručeným 17. 9. 2007 rozhodol, že náš návrh zamietol. (...)

K samotnému návrhu uvádzam, že je síce pravdou, že som požiadal o skončenie služobného pomeru dohodou, nakoľko som bol nedôvodne väzobne stíhaný, no tvrdím, že moja vôľa nebola slobodná (výkon väzby, držal som niekoľko týždňov hladovku a túto moju žiadosť, nakoľko som bol umiestnený na psychiatrii som podal z NVU MS T. -väzenskej nemocnice.

V konaní pre OS jednoznačne bolo preukázané, že nebola vôľa mňa uvoľniť a preto som bol prepustený z výkonu služby rozkazom č. 93 z 1. 4. 1998. (...)

Predmetné rozhodnutie som napadol najskôr na MVSR, toto bolo potvrdené, rozhodnutím NS SR, na ktorý som sa obrátil preskúmať rozhodnutie ministra, bolo môjmu návrhu vyhovie, predmetný personálny rozkaz bol zrušený. (...)

Po tomto rozhodnutí dňa 4. 4. 1999 som mi vtedajší policajný prezident plk. JUDr. P. 27. 5. 1999 viazaný rozhodnutím NS SR zrušil všetky predchádzajúce rozhodnutia s tým, že všetky nároky sú zachované, môj služobný pomer trvá. Ja som od tohto momentu neučinil žiadnu žiadosť o moje uvoľnenie, naopak požiadal som ako náhle som bol prepustený z výkonu väzby, aby som bol zaradený na svoje pôvodné miesto s tým, aby mi bolo umožnené zložiť služobnú prísahu.

Až po mojom takto doručenom liste mi plk A. - vtedajší okresný riaditeľ OR PZ P. oznámil, že môj služobný pomer bol ukončený na základe mojej žiadosti uvoľnením, ku dňu 30. 6. 1998. Pred OS Trenčín uvedený riaditeľ túto skutočnosť poprel, uviedol že nikdy mi takýto list nedoručoval ani takýto list nepodpísal, podpis nie je jeho, a teda že nebola vôbec vôľa mňa uvoľniť zo služobného pomeru, nehovoriac o tom, že moja žiadosť mal byť prepísaná na príslušnom služobnom tlačive a mal byť k nej vydaný personálny rozkaz s príslušnými náležitosťami.

Žiada som doručiť personálny rozkaz o uvoľnení do vlastných rúk, ktorý mi doposiaľ nebol doručený, bol doručený len JUDr. K., bez náležitostí, preto táto ho vrátila s tým, aby bol opravený o náležitosti, teda poučenie, aby som mohol opravný prostriedok využiť. Keďže sa tak nestalo, podal som v roku 1999 žalobu, ako vyššie uvádzam, po ôsmich rokoch som sa dozvedel že vec nepatrí do kompetenciou súdu, ale MV SR, napokon MV SR uviedlo, že nie je dôvod aby o mojej žalobe rozhodlo, čo potvrdil i NS SR 17. 7. 2007.

Do dnešného dňa mi bol doposiaľ doručený len jeden personálny rozkaz č 296/97 z 19. 12. 1997, ktorým mi bol podmiennečne zastavený výkon služby do doby, kým nebude ukončené moje tr. stíhanie. Tento personálny rozkaz nikto nezrušil.

Z pod obžaloby som bol jak prvostupňovým, tak NS SR oslobodený, (3 T 23/99 KS v Banskej Bystrici) zároveň som bol pred Európskym súdom v Štrasburgu úspešný vo veci porušenia mojich ľudských práv v súvislosti s väzbou a mojím tr. stíhaním.

Z uvedeného zastávam názor, že rozhodnutím NS SR 3 Sžnč 3/2007 z 17. 7. 2007 v nadväznosti na rozhodnutie OS TN a KS TN 8 C 223/00 a MVSR mi bola odňatá možnosť

domáhať sa mojich nárokov pred vnútroštátnymi orgánmi, preto žiadam, aby Ústavný súd moju sťažnosť prijal na ďalšie konanie a následne vydal rozhodnutie

Právo navrhovateľa na prejednanie veci pred spravodlivým a nestranným súdom a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky a preskúmanie takéhoto rozhodnutia podľa čl. 46 odst. 1, 2 Ústavy SR bolo porušené, zároveň sa nariaďuje NS SR a MV SR vo veci konať.

Náhradu škody si neuplatňujem.

Uplatňujem si trovy konania a právneho zastúpenia vo výške Sk 9.340,-, ktoré žiadam poukázať na účet JUDr. K., VS 197 , č. ú. ... do 30 dní od právoplatnosti rozhodnutia.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh prerokuje bez prítomnosti sťažovateľa a skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

Podľa tohto ustanovenia návrhy, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy, návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Odmietnuť môže aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť podľa čl. 127 ústavy nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd účinne poskytuje a na použitie ktorých je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu.

Sťažnosť musí podľa § 20 a § 50 zákona o ústavnom súde spĺňať náležitosti ustanovené zákonom, pričom podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania. V tejto súvislosti ústavný súd uvádza, že návrh na rozhodnutie neobsahuje identifikáciu konaní a rozhodnutí najvyššieho súdu, ako aj ministerstva, a preto ústavný súd konštatoval nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

Vychádzajúc zo subsidiárnej právomoci ústavného súdu odmietol ústavný súd podanie v časti, v ktorej sťažovateľ namieta porušenie svojich základných práv ministerstvom pre nedostatok právomocí.

Ústavný súd odmietol časť sťažnosti, v ktorej sťažovateľ namieta porušenie podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

Zo sťažnosti, ako aj z jej príloh vyplýva, že najvyšší súd rozhodoval o návrhu sťažovateľa podanom proti odporcovi 26. marca 2007, aby najvyšší súd uložil odporcovi povinnosť rozhodnúť o návrhu sťažovateľa z 13. augusta 1999 do 30 dní (vo veci trvania služobného pomeru). Z toho vyplýva, že sťažnosť je v časti týkajúcej sa namietaného porušenia čl. 46 ods. 2 ústavy zjavne neopodstatnená, pretože najvyšší súd sa vecou zaoberal v rámci správneho súdnictva, keď o návrhu sťažovateľa z 26. marca 2007 rozhodoval, aj keď návrh zamietol.

Čo sa týka namietaného porušenia čl. 46 ods. 1 ústavy (čl. 6 ods. 1 dohovoru sťažovateľ do návrhu petitu nezahrnul) rozhodnutím najvyššieho súdu sp. zn. 3 Sžnč 3/2007 v súvislosti so zamietnutím návrhu sťažovateľa uviedol:

„Žalobca už dňa 02. 02. 1998 vo svojej žiadosti o uvoľnenie zo služobného pomeru dohodou uviedol, že má záujem ukončiť služobný pomer v čo najkratšom čase a to najneskôr do 15. februára 1998. Zároveň uviedol, že prácu policajta už nikdy nechce vykonávať. Žalobca svoju žiadosť neodvolal, nedohodol sa so služobným orgánom inak, z tohto dôvodu sa služobný pomer navrhovateľa v polícii skončil uplynutím štyroch kalendárnych mesiacov. Lehota na skončenie služobného pomeru dohodou začala plynúť dňom kalendárneho mesiaca po doručení žiadosti o uvoľnenie so služobného pomeru, t. j. 01. 03. 1998 a skončila uplynutím zákonnej lehoty štyroch kalendárnych mesiacov, t. j. dňa 30. 6. 1998. Táto skutočnosť vyplýva aj z rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Sž 191/1999 zo dňa 26. 04. 2000, ktorým bolo rozhodnuté o návrhu navrhovateľa na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia Ministerstva vnútra SR č. KM-167/PK-99 zo dňa 15. 10. 1999. Uvedeným druhostupňovým správnym rozhodnutím bolo potvrdené rozhodnutie Krajského riaditeľstva policajného zboru SR v T. č. KRP-102/-41/PMO-97 z 29. 06. 1999, ktorým bolo navrhovateľovi priznané, z dôvodu uvoľnenia na základe vlastnej žiadosti zo dňa 02. 02. 1998, odchodné v sume 89.570,- Sk.

Najvyšší súd Slovenskej republiky žalobu zamietol ako nedôvodnú podľa § 250j O. s. p.

Odporca vo svojom vyjadrení k návrhu tieto skutočnosti potvrdil a zároveň poukázal na skutočnosť, že navrhovateľ bol najskôr personálnym rozkazom riaditeľa Krajského riaditeľstva PZ v T. č. 93 zo dňa 01. 04. 1998 prepustený zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru podľa § 192 ods. 1 písm. d) zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže SR a železničnej polície (ďalej len zákon o štátnej službe príslušníkov) z dôvodu, že podľa záverov služobného hodnotenia bol hodnotený ako nespôsobilý vykonávať akúkoľvek funkciu v Policajnom zbore.

Voči tomuto rozhodnutiu navrhovateľ podal odvolanie, ktoré bolo rozhodnutím prezidenta PZ č. p.: KM-260/PK-1998 zo dňa 26. 05. 1998 ako nedôvodné zamietnuté. Uvedené rozhodnutie bolo na základe žaloby navrhovateľa preskúmané Najvyšším súdom

SR v konaní 6 Sž 78/1998 a bol vydaný rozsudok dňa 29. 01. 1999, ktorým bolo rozhodnuté, že sa napadnuté rozhodnutie zo dňa 26. 05. 1998 zrušuje a vec sa vracia žalovanému na ďalšie konanie.

Podľa § 250t ods. 1 O. s. p. fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá tvrdí, že orgán verejnej správy nekoná bez vážneho dôvodu spôsobom ustanoveným príslušným právnym predpisom tým, že je v konaní nečinný, môže sa domáhať, aby súd vyslovil povinnosť orgánu verejnej správy vo veci konať a rozhodnúť. Návrh nie je prípustný, ak navrhovateľ nevyčerpal prostriedky, ktorých použitie umožňuje osobitný predpis.

Podľa § 250t ods. 4 O. s. p. súd o návrhu rozhodne bez pojednávania uznesením. Ak súd návrhu vyhovie, vo výroku uvedie označenie orgánu, ktorému sa povinnosť ukladá, predmet a číslo správneho konania a primeranú lehotu, nie však dlhšiu ako 3 mesiace, v ktorej je orgán verejnej správy povinný rozhodnúť. Súd môže na návrh orgánu verejnej správy túto lehotu predĺžiť. Nedôvodný alebo neprípustný návrh súd zamietne.

Z uvedených ustanovení O. s. p. vyplýva, že na ich základe možno nečinnému orgánu verejnej správe len uložiť povinnosť zaoberať sa vecou navrhovateľa a vydať o tom rozhodnutie. Súd nie je v tomto konaní oprávnený akýmkoľvek spôsobom zasiahnuť do spôsobu posúdenia danej veci príslušným orgánom, ani mu prikázať rozhodnúť vo veci určitým spôsobom.

Z návrhu a z obsahu pripojených dokumentov a administratívneho spisu odporcu je zrejmé, že navrhovateľ bol personálnym rozkazom č. 40 riaditeľa Okresného riaditeľstva PZ v P. zo dňa 08. 06. 1999, na základe vlastnej žiadosti zo dňa 02. 02. 1998 o skončenie služobného pomeru podľa § 109 ods. 1 zák. č. 410/1991 Zb., uplynutím štyroch kalendárnych mesiacov podľa § 109 ods. 2 zákona č. 410/1991 Zb., ukončený služobný pomer príslušníka policajného zboru dňom 30. 6. 1998.

Podľa znenia § 109 zákona č. 410/1991 Zb. musí byť policajt uvoľnený zo služobného pomeru, ak o to požiada. Žiadosť musí byť písomná, doručená služobnému orgánu, inak je neplatná. Uvedené podmienky boli v prípade navrhovateľa riadne splnené. Navrhovateľ podal žiadosť o uvoľnenie zo služobného pomeru príslušníka policajného zboru, doručil ju odporcovi a jeho služobný pomer skončil uplynutím štyroch kalendárnych mesiacov tak, ako to vyplýva z § 109 ods. 2 O. s. p.

S poukazom na uvedené, prihliadnuc na skutočnosť, že v danej veci na základe vlastnej žiadosti navrhovateľa bol jeho služobný pomer príslušníka policajného zboru skončený uvoľnením v súlade s § 109 zákona č. 410/1991 Zb. dňa 30. 6. 1998, dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k názoru, že návrh navrhovateľa na uloženie povinnosti odporcovi konať, je nedôvodný a preto súd návrh zamietol.

O trovách konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 250t ods. 5 O. s. p. s poukazom na to, že návrhu nebolo vyhovené, nepriznal navrhovateľovi právo na náhradu trov konania. “

Podľa názoru ústavného súdu je rozhodnutie najvyššieho súdu odôvodnené dostatočným spôsobom, nemožno ho považovať za svojvoľné ani za arbitrárne.

Skutočnosť, že sťažovateľ s rozhodnutím najvyššieho súdu nesúhlasí, nezakladá sama osebe dôvod na vyslovenie porušenia základného práva sťažovateľa upraveného v čl. 46 ods. 1 ústavy.

V nadväznosti na uvedené ústavný súd odmietol sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ústavný súd o ďalších požiadavkách sťažovateľa nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. decembra 2007